

Regler for Anvendelsen af de Afgifter, som her skal indgaa i Indenrigsministerens Fond. Det ærede Medlem fra Æbeltoft har allerede meget tydeligt gjort opmærksom paa denne Ejendommelighed. Det eneste, som man med nogen Sikkerhed kan slutte sig til af den paagældende Paragraf, er, at Beløbet er tænkt at komme Majspriserne og Kulpriserne til gode. Paa hvilken Maade dette skal ske, og hvad Virkningerne heraf vil være, er der ikke nærmere redegjort for. De mange Millioner, der her er Tale om, vil Indenrigsministeren kunne anvende efter sit Forgodbefindende. Det er ikke Lovgivningsmagten, der her disponerer over Statsskatter efter faste, offentlig kendte Regler. Det er ikke den Minister, hvis konstitutionelle Hverv det er at varetage Statens Finanser, som har med denne Sag at gøre. De Penge, der her betales, har overhovedet ikke noget med Statens Finanser at gøre. Det er en uhyre Velgørenhedsfond, over hvilken Indenrigsministeren disponerer efter sit bedste Tykke. Men naar nu en Del af disse mange Millioner skal anvendes til at gøre Majsen billigere, maaske paa den Maade, som den ærede sidste Taler hentydede til, hvem vil saa dette i sidste Instans komme til gode? Det ærede Medlem (N. Frederiksen) talte om, at der maatte træffes omhyggelige Foranstaltninger ved Hjælp af de kendte Kontrakter for at forhindre, at Købmændene tilegnede sig noget deraf, man maatte omhyggeligt sørge for, at det altsammen gik til Landbruget. Jeg vil spørge det ærede Medlem: Hvorfor skal der stoppes ved Landmændene? Skal det være Producenterne alene, som skal have Fornøjelsen deraf? Mon ikke det ærede Medlem, som talte for Socialdemokraterne (Stauning), kunde ønske, at det kom Flæsket til gode? Jeg kunde tænke mig, at naar denne Sag skal klares, vil det vise sig, at de to Partier, som støtter Lovforslaget, vil blive uenige om, hvem der skal nyde Fordelen, for nogle vil foretrække, at Pengene bliver, om jeg saa maa sige, paa Landet, og andre vil foretrække, at Pengene ender i Byen.

En anden væsentlig Del af Indenrigsministerens Fond tiltænkes Kulimporten. Vil det nu blive Importørerne, Fabrikkerne, Varen, eller vil det blive Kakkellovnene, som kommer til at nyde godt deraf? Naar man ikke fastsætter Maksimalpris paa Kul, hvorledes kan man saa med nogen Sikkerhed forvente, at Midlerne kommer Forbrugerne i Hænde?

Det kan være, at der skal gaas en lignende Vej som den, den ærede sidste Taler anførte. Derom indeholder Lovforslaget imidlertid intet. Det indeholder ganske vist en Antydning af, at Indenrigsministeren kan anvende Midlerne ved andre Foranstaltninger under Indenrigsministeriet i Anledning af Dyrtiden. Maaske sigtes der herved til det Tab, som Indenrigsministerens Kornhandel har bragt Statskassen. Man maa antage, at denne Kornhandel har givet noget Tab, men hvorfor da ikke fremlægge dette Tab? Hvorfor skal det paa en halvskjult Maade dækkes af en saadan hemmelig Fond som den, der her er Tale om, en Fond, hvis Anvendelse Rigsdagen og Offentligheden ingen Indflydelse har paa? Det er overhovedet, forekommer det mig, højst interessant, at man her i Landet i dette Øjeblik tænker sig en saadan stor hemmelig Dispositionsfond til Fordel for en enkelt Minister.

Men, vil man nu paa den anden Side spørge: Har da ikke Skibsfarten tjent uhyre Summer, og har Skibsfarten ikke tjent disse Penge paa det øvrige Samfunds Bekostning? Og man spørger: Er det ikke rimeligt, at Skibsfarten afgiver en Del af sin uhyre Indtægt til det øvrige Samfund? Hertil maa der svares: Jo, dette er delvis rigtigt. Men det er ogsaa kun delvis rigtigt, fordi en meget stor Del, fra Halvdelen til tre Fjerdedelen, af de store Penge, den danske Skibsfart har indtjent, ikke er baaret af det danske Forbrug eller det danske Samfund, men af udenlandske Samfund. Dette gælder for det første al den Fragt, som er betalt for Vareforsendelser mellem Udland og Udland, og det gælder vel omtrent Halvdelen af de Vareforsendelser, der er foregaaet mellem Danmark og Udlandet, al den Stund man ikke kan gaa ud fra, at vi bærer baade Udgiften ved Importen og Udgiften ved Eksporten, men maa være halvt med det andet Land og dettes Erhverv eller Forbrugere om at bære disse Byrder. For et enkelt Selskab, Det forenede Dampskibsselskab, er det paavist, at tre Fjerdedele af Bruttoindtægterne hidrører fra Udlandet, og tager man den samlede danske Dampskibsflaade, synes det mig ingenlunde urimeligt at antage, at man vil komme til et noget lignende Forhold. Man skal derfor ikke lægge for megen Vægt paa den Betragtning, at de store Summer, som Dampskibsselskaberne tager ind, betyder en direkte Byrde paa den danske Befolkning. De er ganske